သုမောင်
ပန်းမြိုင်လယ်နယ်စပ်

ပန်းမြိုင်လယ်နယ်စပ်

'ပန်းမြိုင်လယ်'ကို တနေ့လူငယ်များ မသိဝိုးဝါး ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါမည်။ 'နယ်စပ်'ကိုတော့ အားလုံး သိကြပါသည် ။

'ပန်းမြိုင်လယ်' ကို ရိုးရိုးတွေးလျှင် 'ပန်းမျိုးစုံပွင့်သော တော၏ အလယ်' ဟူ၍ ရပါသည် ။ ထို့ကြောင့် 'သာယာတင့်မော အလှတော'ဟု ဆိုရပါမည်။ သည့်အတွက် အပြစ်ကင်းစင်သော ဒေသ ဟု လည်း ယူရပါမည်။

သို့သော် 'ပန်းမြိုင်လယ်'ဟူသော သီချင်းသည် ကား လူကြီးသူမများ နားရည်ဝပြီးသော 'ယိုး ဒယားဖိန်းကြား' သီချင်းကြီးဖြစ်ပါသည် ။ ယနေ့လူငယ်များ သိသာအောင် ပြောရလျှင် 'ချစ်ဦးညို' ၏ 'လက်ဘာဒီပချစ်သူ' ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဖြစ်ပေါ်ရာဒေသဖြစ်ပါသည် ။ 'ရာမ'၊ 'သီတာဒေဝီ'၊ 'လက္ခဏ' နှင့် 'ဒသဂီရိ'တို့ ပါဝင်ကပြသော ဇာတ်တော်ကြီး၏ အခြေခံနေရာဖြစ်ပါသည် ။ မူလ ဇာတ်လမ်းအတိုင်းဆို ရပါမူ ပန်းပေါင်းစုံပေါ သော အလှတောဖြစ်သလို သားရဲတိရစ္ဆာန်လည်း ပေါပါသည် ။ ထို့ထက်ကား ဘီလူးယက္ခတို့ ကလည်း ထိုဒေသမှာ အခြေချကြပြန်ပါသည် ။

ထိုအခါ ထို... 'ပန်းမြိုင်လယ်' သည် အလှအပသက်သက်သာ မဟုတ်တော့ဘဲ အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်မှုများ လည်း ပါဝင်လာပါတော့သည် ။ 'သုခ' နှင့် 'ဒုက္ခ' ယှက်နွယ်နေသောဒေသဖြစ်နေပါ သည် ။

ကျွန်တော်၏ ဤစာအုပ်ခေါင်းစဉ် 'ပန်းမြိုင်လယ်'ကား အလှအပချ

ည်းသက်သက်မဟုတ်သလို အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်မှုများ လည်း သိပ်ပြီးမလွန်ကဲပါ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော်… ‘ပန်းမြိုင်လယ်’ ဆိုသော ဝေါဟာရတစ်လုံးတည်းကို ကျွန်တော်ကမသုံးဘဲ နောက်ကထပ်ပြီး ‘နယ်စပ်’ဟူသော ဝေါဟာရကိုထည့်သုံးထားခြင်းကြောင့်ပင်။ ကျွန်တော်၏စာမူများ သည် ယဉ်ကျေးမှုတောအစပ်ကိုသာ ယိုးမယ်ဖွဲ့ပါသည် ။

သုမောင်

၇-၁-၂၀၀၅

* * *

သနပ်ခါးနှင့် ကျွန်တော့်ချစ်သူများ

စနိုးတွေ၊ မိတ်ကပ်တွေ၊ အိတ်ဆောင်ပေါင်ဒါဗူးလေးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ခေတ်စားလာသည် ပြောပြော....မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ လက်မလွှတ်နိုင်သေးသော အသားအရေလိမ်းပစ္စည်းမှာ သနပ်ခါး သာ ဖြစ်ပါသည် ။

အိမ်ပြင်ထွက်ရသော ဗာဟီရကိစ္စများ ရှိလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ပွဲလမ်းသဘင်သွားလျှင် သော်လည်းကောင်း 'မေ'တို့ သည် မျက်နှာပြောင်ကြီးဖြင့်တော့ လူတောမတိုးပါ။ အနည်းဆုံး စနိုး ကလေး ခ ံ၍ အိတ်ဆောင်ပေါင်ဒါလေးတို့ ၍ သွားကြသည် သာ။ သနပ်ခါးပိန်းကြမ်းဖြင့် ပွဲတိုးသူ ရှားပါး သွားသော်လည်း အချို့မူ သနပ်ခါးရေကျဲလေး ပွတ်ပြီး နံ့သာမှုန့်ကလေးတော့ ဖုံဖုံတို့ တတ်ကြပါသည် ။

သနပ်ခါးပိန်းကြမ်း၊ ထူအမ်းအမ်းလိမ်းသော ယဥ်ကျေးမှုကို လူကြားသူကြား တမင်္ဂလာဖော် ကျူးနေသော 'မေ'တို့ ကား တောနေလုံမ ကောက်စိုက်သမများ နှင့် မြို့ပေါ်ရှိ အောက်ခြေအလုပ်သမား များ ဖြစ်ပါသည် ။

သည် နေရာတွင် 'လက်လုပ်လက်စားတွေမို့ သနပ်ခါးပဲ သုံးနိုင်ရာ သည် ။ မိတ်ကပ်တွေ၊ စနိုး တွေ မသုံးနိုင်ရှာ'ဟူသော လူတန်းစားရေးရာကိစ္စကို ကျွန်တော်မပြောလိုပါ။ ဒါက ခေတ်ကုန်နေပါပြီ။

ကျွန်တော်ပြောလိုသည် မှာ ကျန်းမာရေးနှင့်သာ ဆိုင်ပါသည် ။ အ

သားအရေကျန်းမာရေးကို ဆို ပါသည် ။ လူတွေက ကိုယ်တွင်းကျန်းမာရေးကိုသာ ရောဂါဟု ထင်တတ်ကြသည် ။ အသားအရေ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ (မရှိသေ့စကား) အနာကြီးရောဂါမှ လွဲလျှင် သိပ်အလေးမထားချင်ကြပါ။ အထူးသဖြင့် ယောကျ်ားသားတွေပြောပါတယ်။ မိန်းမသားတွေကမူ အသားအရေကို ဂရုစိုက်ကြပါ၏ ။ သို့သော် ကျန်းမာရေးရှုထောင့်ကထက် သန့်ရှင်းရေးရှုထောင့်ကိုသာ ပို၍ အလေးပေးကြပါသည် ။ ဘာ ပဲဖြစ်ဖြစ် သည် လောက် အရေးထားပုံရသည် ကိုပင် ကျွန်တော်က သဘောကျပါသည် ။ 'အစာလည်း ဆေး၊ ဆေးလည်း အစာ' ဆိုသလိုပင် အလှအပအတွက် သုံးခြင်းသည် လည်း ကျန်းမာရေးအတွက် အ ထောက်အကူပြုပါသည် ။

ခေတ်ပေါ်၊ ခေတ်မီ မိတ်ကပ်တွေ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ဆိုး ကျိုးတစ်ခုပေးတာ ကတော့ သေချာပါသည် ။ ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်မင်းသားဆိုတော့ မိတ်ကပ်အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသည် ။ မိတ်ကပ်၏ သဘောမှာ အသားအရေလှပလာစေဖို့ အဓိကမဟုတ်ပါ။ ကြည့်ကောင်းစေဖို့ အဓိက ဖြစ်သည် ။ မွေးညင်းပေါက်တွေကို ပိတ်ပစ်ပြီး အပေါ်က ပေါင်ဒါရိုက်သဖြင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီးလျှင် မြန်မြန်ဖျက်ပစ်ရပါသည် ။ သဘောမှာ ချွေးပေါက်တွေပြန်ဖွင့်ပေးရခြင်းဖြစ်သည် ။

ဒါကြောင့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများများ ရိုက်ရသော၊ နေ့ည ရုပ်ရှင်ရိုက်နေရသော စူပါတွေ မြန်မြန် အိုစနာခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူရို့ခမျာ ချွေးထွက်ခွင့်အချိန်များ စွာ နည်းသောကြောင့်ပင်။

အနောက်နိုင်ငံသူတို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ နေပူစာလှုံကြတာ တွေ့ဖူးကြပါလိမ့်မည်။ သူရို့ခမျာ မိတ်ကပ်သာ လိမ်းဖူးရှာသည် ။ အေးခဲသော ဒေသတွင် နေကြရရှာသည် ။ ချွေးထွက်ခွင့်နည်းပါးကြရှာ မည်။

ထို့ကြောင့် နေရောင်ရရန် တမင်္ဂလာနေပူစာလှုံကြရ၏ ။ ကောင်းပါပြီ။ တစ်ဘက်က ပြန်တွေး ကြစို့.....။ နေပူရှိန်များ စွာရသော ကျွန်တော်တို့ လို နိုင်ငံမျိုးမှာ ကျတော့ရောတဲ့ ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် လွန်ကဲတာ မကောင်းပါ။ (သည် ကြားထဲ အိုဇုန်းလွှာပေါက်သည် ဆိုလား.....ရှိသေးသည်)

သည် တော့....စောစောကပြောသော လယ်သူမကလေးတွေ မြို့လယ်မှ အခြေခံအလုပ်သမား တွေ ဘယ့်နှယ့်လုပ်မည်နည်း။ တစ်နေကုန် နေပူထဲ လုပ်ရကိုင်ရတာ ။

ဒါကြောင့် သူရို့ သနပ်ခါးပိန်းကြမ်း လိမ်းကြခြင်းဖြစ်မည်။ နေပူဒဏ်ကို ကာကွယ်ရင်း သူရို့ အသားအရေ ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ ယှဉ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် နေဒဏ် မီးဒဏ် ထဲ အလုပ်လုပ်ရတာ ချင်းအတူတူ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများက အလှအပအတွက် မိတ်ကပ်လိမ်းသည် ။ လက်လုပ်လက်စားတွေက သနပ်ခါးပိန်းကြမ်းလိမ်းသည် ။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမတော့.... အိမ်သာသုံး ကြွေပြားတွေကို အလှဆင်ပြီး ဆောက်ထားသော တိုက်ကြီးများ နှင့် ရေနံ့ဝနေသော ပျဉ်ထောင်အိမ်တို့ ကွာခြားသလိုသာ ရှိတော့သည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြန်မာအမျိုးသမီးအများ စုသည် အိမ်မှာ နေရင် သနပ်ခါးတော့ လိမ်းတတ်ကြမှာ သေချာပါသည် ။

* * *

ရယ်စရာလို့ ပဲ သဘောထားချင်ထား။ အတွေ့အကြုံတစ်ခုလို့ ပဲ မှ

တ်ချင်မှတ်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် တွေ့တစ်ခု ပြောပြချင်သည် ။

ကျွန်တော်ငယ်စဉ် လူပျိုပေါက် ချစ်သူရည်းစား စတင်ထားတော့ အမေက စကားတစ်ခွန်းပြော သည် ။

"သား.....ခုနှယ်တော့ သားလည်း ရည်းစားလေးဘာလေးထားပြီပေါ့ ။ အေး.....မိန်းမယူတော့ မယ် ဆိုရင်တော့ သနပ်ခါးလိမ်းတဲ့ အခါ သနပ်ခါးစက်တွေ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန့်ကျဲကျအောင် လိမ်းတတ် တဲ့ မိန်းမမျိုး မယူမိစေနဲ့ "တဲ့ ။ ကျွန်တော်ကလည်း 'ဟုတ်ကဲ့'။

သို့သော်.....သေချာစဉ်းစားတော့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်အလှပြင်ခန်းသို့ ကျွန်တော်ဘယ်လိုဝင် ၍ ချောင်းရမည်နည်း။

တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော်သည် အမေ့စကားကို နားထောင်သူသာ ဖြစ်ပါသည် ။ အမေ ဆိုလိုချင်တာ သဘောပေါက်ပါ၏ ။ မိမိတစ်ကိုယ်ရေ အလှကိုပင် ဖြက်ကယ်ဖြက်ကယ် ပြင်ထားသော မိန်းမမျိုး သတိထားဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ အမေ မှာထားသည့်အတိုင်းပြုခဲ့ပါသည် ။ ကျွန်တော်ထားခဲ့ သော ရည်းစား ၇ ယောက်လုံး၏ သနပ်ခါးလိမ်းပုံကို ရအောင်စုံစမ်းခဲ့ပါသည် ။ မတော်မတည့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နည်းဖြင့်သူရို့အလှပြင်ခန်းတွေဆီ ကိုယ်တိုင်ရောက်ဖူးခြင်းတော့မဟုတ်မှန်း ယုံကြည် ကြပါ။ ဆိုကြပါစို့.....လိမ္မာပါးနပ်သော နည်းဖြင့် စုံစမ်းခဲ့ပါသည် ။ ထိုအခါ ၄ ယောက်က သနပ်ခါးကြမ်း ပြင်ပေါ် အစက်ကျအောင် လိမ်းတတ်သူတွေ။ သုံးယောက်ကတော့ အမေ့စကားနှင့်ညီညွတ်သည် ။ သို့သော်....ထို ၇ ယောက်စလုံး ကျွန်တော်နှင့်မညားခဲ့တာကတော့ ကံတရားပေါ့ဗျာ။

နော့..... 'အေးဘုံ' ကျတော့ကောတဲ့ ။

ရိုးရိုးပြောကြကြေး၊ သူနှင့်ကျွန်တော် ချစ်ကြိုက်နေစဉ်ကာလကပင် သူရို့အိမ်သို့ ကျွန်တော် မကြာခဏရောက်ပါသည် ။ သို့သော် သူ့သနပ်ခါးလိမ်းသော အခန်းကိုကား မစုံစမ်းမိရိုး အမှန်ပါ။ ပြီးတော့ သည် ဘက်ခေတ်မှာ က သနပ်ခါးကို ကျောက်ပျဉ်နှင့် သွေးလိမ်းသော အလေ့နည်းသွားပါပြီ။ ပုလင်းဖြင့် ဗူးဖြင့် အဆင်သင့်မဟုတ်လား။

သို့သော် အေးဘုံနှင့်ညားမှ သူသနပ်ခါးလိမ်းပုံကို ဒက်ထိမျက်စိဖြင့် တပ်အပ်မြင်ရပါတော့ သည် ။ အေးဘုံက ကျောက်ပျဉ်ဖြင့်ပင် သနပ်ခါး သွေးလိမ်းသော မိန်းမမျိုးဖြစ်ပါသည် ။ ကျောင်း 'ဆရာမ'မို့....ကျောင်း အချိန်မီ ဖြက်ကယ်ဖြက်ကယ်လည်း လိမ်းပါသည် ။ ထို့ကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် သနပ်ခါးစက်တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်ကျပါသည် ။ ကိုင်း....အမေပြော သလိုဖြင့် မယူအပ်သော မိန်းမဖြစ်မနေ ပေဘူးလား။

မဟုတ်ပါ။ အေးဘုံလည်း သနပ်ခါးလိမ်းပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်ကို အဝတ်စုတ်ဖြင့် သုတ်ပြီး ပြန်သန့် ပစ်ပါသည် ။

ဟော.....အမေ့စကားလည်း မှန်သည် ။ အေးဘုံလည်း မှန်သည် ။

သနပ်ခါးလိမ်းတတ်ကြပါစေသော်.....။

မေသတင်းဂျာနယ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၉၉

* * *

ပေတရာပေါက မေကဗျာ

မနေ့က ကုသိုလ်သေးသေးလေးတစ်ခုရသည် ။ ထိုကုသိုလ်မရခင် အကုသိုလ်သေးသေးလေး ကို အလျှင်ရသည် ။ အဖြစ်က….

သမီးကို ကျွန်တော်က နေ့စဉ်ရုံးလိုက်ပို့သူပါ။ လမ်းခရီးတွင် မီးပွိုင့်တစ်ခုကို စောင့်ရသည် ။ ထို မီးပွိုင့်က လမ်းငါးခွဆုံမှာ ကျသဖြင့် တော်တော်စောင့်ရသည် ။ ထိုသို့ စောင့်နေရစဉ်အတွင်း အမြဲတမ်း ကြုံရသည်မှာ ဆေးလိပ်ကွမ်းယာရောင်းသော အမျိုးသမီးနှင့် ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းသော အမျိုးသမီး တို့ ဖြစ်ကြသည် ။

သည် လမ်းမှာ နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းနေကျသည် မီးပွိုင့်မှာ နေ့စဉ်ရပ်နေကျမို့ သူတို့ သုံးယောက်က ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေကြသည် ။

ကျွန်တော်က ကားမောင်းရင်း ဆေးလိပ်မသောက်တတ်သော်လည်း မီးပွိုင့်ကြာနေလျှင် နည်း နည်းခံတွင်းချဉ်တတ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ရံခါဆိုသလို ဆေးလိပ်သည် အမျိုးသမီးထံမှ ဆေးလိပ်ဝယ် တတ်သည် ။

ဂျာနယ်ရောင်းသော အမျိုးသမီးကတော့ ပါးနပ်လိမ္မာသည် ။ သူသည် ကျွန်တော့်ကားနား မယောင်မလည်ရောက်လာတတ်ပြီး -

"အစ်ကိုကြီး…..ဒီအပတ်ဆောင်းပါးပါတယ်" ဟု ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးပါသော ဂျာနယ်တွေကို ထုတ်ပြတတ်သည် ။ အမှန်က ဆောင်းပါးပါ

လျှင် စာမူခရော၊ ဂျာနယ်လက်ဆောင်ပါ ရပေမည် သူက ခုလို တကူးတကန့် ပြောလာဖော်ရတော့လည်း ကျွန်တော်ကဝယ်ဖြစ်လိုက်သည် ။ သူက လိမ္မာပါးနပ်သလို ကျွန်တော်ကလည်း ဘဝင်လေဟပ်သောကြောင့်ဖြစ်သည် ။

အဲ.....တောင်းစားသူ အမျိုးသမီးကိုတော့ ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ပျက်သည် ။ သူသည် လသားအရွယ်ကလေးငယ်ကို ချီပိုးထားသည် ။ နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင်။ သည် မြင်ကွင်းသည် ရုတ် တရက်ကြည့်လျှင် သနားစရာဟု ထင်ရသည် ။ သို့သော် သေချာစဉ်းစားတော့ ကလေးသည် ကြားက ဓားစာခံ။

သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံမပေးပါ။ ‘ကန်တော့ပါသေးရဲ့ ’ပဲ။ သို့သော် သူကတော့ ကျွန်တော့်ကား ရောက်လာတာမြင်လျှင် ဘယ်တော့မှ တာဝန်မပျက်။ ကားနားလာရပ်ပြီး ကလေးကို ချီးမြှောက်ပြမြဲဖြစ်သည် ။ ‘ကန်တော့ပါသေးရဲ့ ’ ဟူသော သုမောင်၏ အသံသာကို နာခံလိုဟန်တူပါရဲ့ ။

သည် နေ့တော့ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။ သမီးက သူ့ကိုပိုက်ဆံပေးချင်သည် ။ အိတ်ထဲ နှိုက်တော့ ငါးဆယ်တန်သာ ထွက်လာသည် ။

“ဖေဖေ.....အကြွေပါလား”

ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို စိတ်မပါစွာ ထုတ်ပေးလိုက်သည် ။

“သာဓုပါတော်” ဟု ကျွန်တော့်ဖခင်၏ နာမည်ကို ရွတ်ဆိုသွားတာပင် စိတ်ထဲ မခံချင်လှပေ။ ဒါသည် ပင် စောစောက ပြောသော ကုသိုလ်မရခင်....အကုသိုလ်ရလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည် ။

* * *

ကုသိုလ်ရသည့်ကိစ္စ။

သမီးကိုရုံးပို့ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်အောင်လံသို့ စာမူဝင်ပို့သည် ။ ရုပ်ရှင်အောင်လံတိုက်က လမ်းကြို လမ်းကြားမှာ ပါ။ ကားတစ်စီးသာ သွားလို့ရသည့် လမ်းတိုကလေးထဲမှာ ။ သည် ကြားထဲ..... တိုက်နှင့် ကပ်လျက် ရေမြောင်းက ရေလျှံထားသဖြင့် ရွှံ့တွေသဲတွေတင်ကျန်နေသည် ။ ကားကို သတိကြီးစွာ ထားပြီး လမ်းဘေးချရပ်ရသည် ။ ကိုယ်တိုင်လည်း ချော်မလဲရန် သတိထားပြီး ဆင်းရသည် ။

ထိုစဉ်.....

ဖုန်းခနဲမြည်သံကို ကြားရသည် ။

ကြည့်လိုက်တော့..... 'ရုပ်ရှင်အောင်လံ' တိုက်ရှေ့လမ်းမပေါ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက် (ကန် တော့ပါရဲ့) 'ထမီအောင်လံ' လွှင့်လျက် ပိုးလိုးပက်လက် လဲကျနေသည် ။

"ဘယ်နာသွားလဲဗျ" ဟူသော ပဋိသန္ဓာရစကားနှင့်အတူ ထိုမိန်းမနားကျွန်တော်ရောက်သွား သည် ။ ကျွန်တော့်နည်းတူအောင်လံပိုင်ရှင် ကိုရဲဇော်ရော တိုက်ခန်းအနီးမှ လူများ ပါထွက်လာကြ သည် ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရွှံ့နွံများ ပေကျံနေရှာသည် ။ တော်တော်နှင့် ပြန်မထနိုင်။ ခါးနာသွားသလား၊ ခြေနာသွားသလားမသိ။

သူသည် ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော ကျွန်တော်တို့ ကို ဂရုမစိုက်ပါ။ သူ့နံဘေးတွင် သူကဲ့သို့ ပက် လက်လန်နေသော ဒန်လင်ပန်းကြီးကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေပါသည် ။ ထိုလင်ပန်းကြီးနံဘေးတွင် ကား ...ရွှံ့နွံတွေ အထွေးထွေးကပ်နေသော မုန့်များ ပြန့်ကျဲနေသည် ။ မုန့်ဦးနှောက်တို့ ၊ မုန့်

ကျွဲသဲ…စသည် တို့ ဖြစ်သည် ။

ထိုမိန်းမသည် သူ့မုန့်များကို အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် လမ်းပေါ်မှာ ပြန်ကောက်ပြီး ဘန်း ထဲပြန်ထည့်နေရှာသည် ။

* * *

စာဖတ်သူ မေတို့ ရေ…..။

ယခု ကျွန်တော်ပြောပြခဲ့သော မိန်းမ လေးယောက်အနက်…..ကျွန်တော် ဘယ်သူ့အပေါ် ပို၍ ဂရုစိုက်ရပါမည်နည်း။

လူဆိုသည် မှာ ….ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖြစ်သလို ရုန်းကန်နေကြရသည်ပဲ။ သို့သော်…. 'သနား အောင်လုပ်သူ' နှင့် 'သနားစရာကောင်းသူ' က တော့ ကွာခြားသည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်ဘာလုပ်သည် ထင်သနည်း။

"ကိုင်း….ကိုရဲဇော်….ရော့ စာမူ ပေး…..စာမူခ"

ကိုရဲဇော်က ထုံးစံအတိုင်း စာအိတ်ပိတ်ထားသော စာမူခကို ထုတ်ပေးပါသည် ။

"ဒီတစ်ခါ….တစ်ရာ ပိုပေးဗျာ"

သူကလည်း နားလည်ရှာပါသည် ။ ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးပါသည် ။ ကျွန်တော်က ထိုငွေကို စောစောက လမ်းပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဝိုင်နေသော မိန်းမထံလှမ်းပေးလိုက်သည် ။

“သာခုပါရှင်”

သည် တစ်ခါ ကျွန်တော့်ဖခင်၏ နာမည်ကို တပ်၍ ဆုပေးလိုက်သံ သည် နားဝင်မချိုပေဘူးလား။

မေသတင်းဂျာနယ် ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၉၉

* * *